

ANNA YSTÄVÄMMI

L.M. Montgomery

ANNA YSTÄVÄMME

L. M. Montgomery

ANNA
YSTÄVÄMME

SAGA Egmont

Anna ystävämme

Translated by Hilja Vesala (Hilja Walldén)

Original title: *Anne of Avonlea*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2021 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728240663

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

I.

SUUTTUNUT NAAPURI

Pitkä, solakka, seitsentoistavuotias tyttö, jolla oli vakavat harmaat silmät ja tukka, jota hänen ystävänsä sanoivat kastanjanruskeaksi, oli istahtanut punaiselle hiekkakiviportaalle erään maalaismökin edustalle Prinssi Edvardin saarella ihanana aurinkoisena elokuun iltapäivänä. Hän oli päättänyt kääntää viisikymmentä säettä Virgiliusta.

Mutta tämä elokuun iltapäivä, jolloin siniset usvaharsot lepäsivät kuin hienoin huntu lainehtivien viljavainioitten yllä, kujeileva tuulenhenki suhisi ja sihisi poppeleissa ja unikat hehkuivat heleimmän punaisina hongikossa puutarhan äärimmäisessä perukassa, soveltui paljon paremmin haaveksivaan unelmoimiseen kuin latinan opintoihin. Virgilius liukui pian huomaamatta maahan; Anna nojasi leukaansa ristiin liitettyihin käsiinsä, suuntasi katseensa hohtavaa, villanpehmeätä pilviryhmää kohti, joka suuren valkean vuoren tavoin kohosi suoraan herra Harrisonin talon yläpuolella, ja oli pian kaukana viehättävissä maailmoissa, missä eräs nuori vastaleivottu

opettajatar suoritti ihmeellistä työtä, ohjaili tulevien valtiomiesten kohtaloita ja täytti nuoret mielet ja sydämet korkealle tähtäävällä kunnianhimmolla...

Pysyäksemme kuivissa tosiasioissa – mutta totta puhuen Anna ei koskaan niissä pysynyt, ellei häntä siihen suorastaan pakotettu – oli todellakin hyvin vähän todennäköistä, että Avonlean koulussa olisi montakaan lupaavaa tulevan kuuluisuuden alkua, mutta eihän koskaan tiedä, mitä voi tapahtua, jos opettajatar oikein käyttää vaikutusvaltaansa...

Annalla oli eräitä ruusunhohteisia käsityksiä siitä, mitä opettajatar kykenee saamaan aikaan, jos hän vain valitsee oikeat keinot, ja hän oli juuri keskellä viehättävää kohtausta neljäkymmentä vuotta ajassa eteenpäin, jolloin eräs kuuluisa ja etevä mies – pääministeri tai vähintäinkin korkeakoulun rehtori – kumartui syvään hänen kurttuaisen kätensä yli ja liikutettuna vakuutti hänelle, että juuri hän, opettajatar, oli ensiksi herättänyt hänen uinuvan kunnianhimonsa ja että kaikki menestys hänen elämässään pohjasi niihin hyviin opetuksiin, joita opettajatar niin kauan sitten oli istuttanut häneen Avonlean koulussa.

Se oli oikein kaunis ja miellyttävä kohtaus, mutta se keskeytyi erittäin epämiellyttävällä tavalla.

Pieni, terhakka, punaisenruskea jerseyrotuinen lehmä tulla loikki maantietä pitkin, ja viisi sekuntia myöhemmin saapui herra Harrison... Niin, ”saapua” on kylläkin liian lievä sana, kun on kuvattava sitä tapaa, millä hän ilmestyi pihaan.

Hän harppasi säleaidan yli huolimatta avata veräjää, ja sitten hän asettui vihastuneen näköisenä aivan Annan eteen, joka oli noussut ylös ja katsoi häneen hieman hämmästyneenä. Herra Harrison oli heidän uusi lähin naapurinsa, ja hän ei ollut

koskaan ennen puhunut hänen kanssaan, vaikka oli nähnyt hänet kerran tai kahdesti.

Huhtikuun alussa, ennenkuin Anna oli tullut kotiin seminaarista, oli herra Robert Bell, jonka maatila rajoittui Cuthbertin tiluksiin, myynyt tilansa ja muuttanut kaupunkiin. Hänen talonsa oli ostanut muuan herra J. A. Harrison, joka oli kotoisin Uudesta Brunswickista, ja siinä olikin kaikki, mitä hänestä tiedettiin.

Mutta ennenkuin hän oli oleskellut kuukauttakaan Avonleassa, rupesi hänestä kiertelemään sellainen huhu, että hän oli merkillinen otus – parantumaton jöröjukka, väitti rouva Rakel Lynde. Rakel-rouvalla oli tapana lausua suoraan julki sydämensä ajatukset, kuten muistanevat ne, jotka ovat häneen jo tutustuneet. Se kuitenkin on varmaa, että herra Harrison oli koko lailla toisenlainen kuin muut ihmiset.

Ensinnäkin hän hoiti yksin taloutensa eikä lainkaan salannut, että hän halveksi kaikkea ”vaimoväen sekaantumista”. Naispuolinen Avonlea kosti hänelle kertomalla pöyristyttäviä juttuja hänen ruuanlaitto- ja astiainpesutavoistaan. Pikku John Henry Carter Valkorannasta oli pestattu jonkinlaiseksi talousapulaiseksi, ja juuri häntä saatiinkin kiittää noista jutuista.

Harrisonin talossa ei ollut koskaan määrättyjä ruokailuaikoja. Herra itse ”otti suupalan”, milloin tunsu itsensä nälkäiseksi, ja jos John Henry oli huoneessa sillä hetkellä, sai hänkin maistaa, mutta jos hän oli ulkona, sai hän odottaa, kunnes herra Harrisonin sattui tulemaan uudestaan nälkä. John Henry kertoi surkealla äänellä, että hän olisi aikoja sitten kuollut nälkään, ellei hän olisi saanut mennä kotiin omaistensa luo joka sunnuntai ja syödä oikein ”mahan täydeltä”. Ja maanantaiaamuisin pisteli hänen äitinsä aina kaikenlaisia pieniä makupaloja koriin, jonka

hän sai lähtiessään ottaa mukaansa ja johon hän voi turvautua niin kauan kuin sisältöä riitti.

Mitä astiainpesuun tulee, sai se kerrassaan siirtyä siksi, kunnes tuli sateinen sunnuntai. Silloin herra Harrison kääri ylös paidanhihansa ja pesi kaikki astiat yhdellä kertaa ulkona vesitynnyrissä, ja sitten ne saivat kuivua itsekseen ulkoilmassa.

Edelleen oli herra Harrison läpeensä sitä, mikä sisältyy nimitykseen ”kitupiikki”. Kun häntä pyydettiin antamaan vapaaehtoista avustusta pastori Allenin palkkaan, vastasi hän, että hän ensin tahtoi katsoa, kuinka monen dollarin arvosta hän sai mielenlennystä pastorin saarnoista... Ja kun rouva Lynde tuli pyytämään ystävällistä ropoa pakanalähetykselle, – ja myöskin, jos hyvin kävisi, luomaan silmäyksen talon sisäosiin – niin sanoi herra Harrison hänelle suoraan vasten kasvoja, että Avonlean juorueukkojen joukossa oli paljon useampia pakanoita kuin missään muussa hänen tuntemassaan paikassa, ja jos hän voisi avustaa heidän käännättämistään, niin tekisi hän kyllä sen, mikä hänelle kuului.

Rakel-rouva meni tiehensä hieman nopeammin kuin oli tullut ja sanoi, että oli oikein Jumalan armo, että vanha rouva Bell lepäsi rauhassa haudassaan, sillä hän olisi surrut itsensä kuoliaaksi, jos hän olisi nähnyt, minkä näköinen nyt oli tuo talo, jonka hän aina piti niin kiiltävänä ja hienona kuin nukkekaapin...

– Hänellähän oli tapana pestä keittiön lattia joka toinen päivä, päivitteli rouva Lynde Marilla Cuthbertille, ja olisitpa nähnyt sen nyt! Minun oli pakko kohottaa hamettani kulkiessani sen poikki.

Loppujen lopuksi herra Harrisonilla oli papukaija, jonka nimi oli Inkivääri. Ei kukaan ihminen Avonleassa ollut koskaan pitänyt papukaijaa, niin että tuskin tiedettiin mitä ajatella siitä...

Ja siinä olikin vasta papukaija! John Henry vakuutti, että mokomaa jumalatonta lintua ei ollut toista. Se kirosi kauheasti. John Henryn äiti olisi heti ottanut hänet pois talosta, jos hän vain olisi ollut varma siitä, että hän olisi voinut saada toisen paikan Johnille. Sitäpaitsi oli Inkivääri iskenyt nokallaan John Henryä niskaan paidankauluksen yläpuolelle eräänä päivänä, kun tämä oli kumartunut liian lähelle häkkiä. Rouva Carter näytti kaikille ihmisille arpea, kun John Henry parka tuli kotona käymään sunnuntaina.

Kaikki nämä seikat vilahtivat salamannopeudella Annan aivojen läpi, kun herra Harrison, ilmeisesti suunniltaan kiukusta, seiso i hänen edessään. Ei edes silloinkaan, kun herra Harrison oli ystävällisellä ja leppeällä tuulella, voitu väittää häntä hauskannäköiseksi; hän oli lyhyt ja paksu ja kaljupäinen. Mutta nyt, kun hänen pullakat kasvonsa olivat tulipunaiset kiukusta ja hänen vedensiniset silmänsä oikein pullistuivat ulos päästä, oli hän Annan mielestä rumin olento, mitä hän koskaan oli nähnyt.

Tuossa tuokiossa herra Harrison sai taas puhekykynsä takaisin.

– En aio suvaita enää tätä, sähisi hän, en päivääkään, tietäkää se, neiti! Kolmannen kerran, sehän käy jo aivan yli ymmärryksen! Edellisellä kerralla sanoin tädillenne: pitäkää varanne, sanoin, älkääkä antako sen enää milloinkaan tapahtua! Ja nyt on taas sama peli – ja mitä hän tarkoittaa! Mitähän tarkoittaa? Siitä olen tullut ottamaan selkoa.

– Ehkä tahtoisitte selittää, mikä nyt on kysymyksessä? kysyi Anna mitä arvokkaimmalla äänellä.

Hän oli erikoisesti tavoitellut tätä hillittyä äänensävyä ja tyyntä esiintymistapaa, jolla hän aikoi saada suuria aikaan

koulussa, mutta sen vaikutus ei näyttänyt lainkaan tehoovan julmistuneeseen herra Harrisoniin.

– Mikäkö on kysymyksessä? Niin, tämä ei olekaan mikään leikin paikka. Nyt olen taas löytänyt tätinne lehmänkantturan keskeltä kaurapeltoani tuskin puoli tuntia sitten! Kolmannen kerran, huomatkaa! Löysin sen tiistaina, ja löysin sen eilen. Tulin tänne ja kielsin tätiänne koskaan sallimasta sen enää tapahtua. Nyt hän on antanut sen tapahtua. Missä teidän tätinne piileskelee? Pyydän saada puhua pari sanaa hänen kanssaan ja ilmaista hänelle hieman sisimpiä ajatuksiani – J. A. Harrisonin sisimmät ajatukset...

– Jos tarkoittatte neiti Marilla Cuthbertiä, niin hän ei ole minun tätini, ja hän on mennyt Graftoniin tervehtimään erästä sukulaista, joka on hyvin sairas, vastasi Anna arvokkuudella, joka lisääntyi sana sanalta. – Olen hyvin pahoillani, että lehmäni on tunkeutunut teidän kaurapeltoonne – se on minun lehmäni eikä neiti Cuthbertin. Hänen velivainajansa antoi lehmän minulle, kun se oli pieni vasikka, ja hän osti sen herra Selliltä.

– Vai pahoillanne, kyllä kai! Siitä minä viis veisaan. Voitte tulla mukaan katsomaan sitä hävitystä, minkä elukka on saanut aikaan kaurassani – tallannut ja sotkenut, niin että se on tehnyt oikeita teitä...

– Se on hyvin ikävää, toisti Anna hyvin varmasti, mutta jos pitäisitte aitojanne paremmassa kunnossa, ei Dolly voisi murtautua peltoon. Teidän aitausosanne erottaa kaurapeltonne meidän laidunmaastamme, ja huomasin juuri taannoin, että se näytti sängen hataralta.

– Minun aidassani ei ole vikaa, tiuskaisi herra Harrison vielä suuttuneempana siitä, että ottelu tällä tavoin siirtyi hänen omalle alueelleen. – Ei rautaristikkokaan voisi pitää ulkopuolella

mokomaa noiduttua lehmää. Ja sen sanon teille, te punatukkainen neiti nokkaviisas, että jos lehmä on teidän, kuten sanotte, niin olisi hyödyllisempää teidän paimentaa sitä omalla maallanne kuin istua siinä ja haaskata aikaa ahmimalla romaanikirjoja...

Annan tukka oli aina ollut hänen arka kohtansa, ja nyt hänessä yhtäkkiä kuohahti yli laitojen – huolimatta kaikesta arvokkuudesta.

– Mieluummin pidän sentään punaisen tukan kuin olen vallan ilman, pienet tupsut vain korvallisilla, huudahti hän.

Se naula veti, sillä herra Harrison ei voinut koskaan sietää, että hänen kaljupäisyyttään huomattiin. Kiukku vei häneltä jälleen puhekyvyn, ja hän kykeni vain tuijottamaan mykkänä Annaan, joka nyt oli päässyt jälleen tasapainoon ja käytti hyväkseen saavuttamaansa voittoa.

– Minun täytyy kai olla suvaitsevainen teihin nähden, herra Harrison, sillä minulla on mielikuvitusta. Voin elävästi kuvitella mielessäni, kuinka vihaksi pistävältä tuntuu, kun tapaa vieraan lehmän kaurapellossaan, enkä kannu mitään kaunaa teitä kohtaan siitä, mitä olette sanonut. Lupaen teille, ettei Dolly enää koskaan murtaudu teidän peltoon – siitä annan teille kunniasanani.

– Siitä Dolly kaiketi vähät välittää, mutisi herra Harrison äänellä, joka kuulosti hieman lauhtuneelta.

Sitten hän löntysti tiehensä kotiin päin ja Anna kuuli hänen puhkivan ja murisevan itseksensä, kunnes hän katosi erään polun mutkan taakse.

Anna kulki sangen apein mielin pihan yli ja telkesi vallattoman lehmän pieneen aituukseen, jossa lypsäminen tavallisesti toimitettiin.

– Täältä se ei voi päästä ulos, ellei potkaise lauta-aitaa säpäleiksi, ajatteli hän. – Niin, nyt se kyllä on hurskaan ja säyseän näköinen... Se on varmasti syönyt kuroja vatsansa kipeäksi... Kunpa sentään olisin myynyt sen herra Shearerille, kun hän viime viikolla halusi sitä! Mutta minun mielestäni oli sopivampaa odottaa huutokauppaan asti ja antaa kaikkien elukoitten mennä samalla kertaa. Niin, on kyllä totta, että herra Harrison on aika joröjukka – mikään sukulaissielu hän ei suinkaan ole.

Anna etsiskeli yhä vielä ”sukulaissieluja”.

Marilla Cuthbert ajoi pihalle, kun Anna palasi karsinasta ja Dollyn omistajattarelle tuli kiire laittamaan tee kuntoon. Heillä oli paljon keskusteltavaa aterian aikana.

– Olen iloinen, kun huutokauppa on ohi, sanoi Marilla. – On liian vastuunalaista pitää niin suurta karjaa ilman muuta hoitajaa kuin tuo kunnoton Martti. Vieläkään hän ei ole palannut, ja hän vakuutti ihan varmasti tulevansa takaisin eilen illalla, kun hän vain saisi siksi päiväksi vapautta mennäkseen tätinsä hautajaisiin. En todellakaan tiedä, kuinka monta tatiä hänellä on – tämä on neljäs, joka on kuollut sen jälkeen kuin hän tuli tänne vuosi sitten. Olen enemmän kuin kiitollinen, kun sato on kunnialla korjattu ja herra Barry ottaa haltuunsa maanviljelyksen. Dollyn saamme pitää suljettuna karsinaan, kunnes Martti tulee; sitten se saa mennä laitumelle hakaan, ja aita on tarkastettava. Niinpä niin, kullakin on ristinsä, kuten Rakelilla on tapana sanoa. Mary Keith raukka on kuolemaisillaan, ja kuinka hänen molempien pienokaistensa käy, se menee yli minun ymmärrykseni. Hänellä on veli Brittiläisessä Kolumbiassa, ja tälle hän on kirjoittanut heistä, mutta ei ole vielä saanut vastausta.

– Minkälaisia lapset ovat? Kuinka vanhoja he ovat?
– Juuri täyttäneet kuusi vuotta – he ovat kaksoiset.
– Oh, jopa nyt jotakin! Olen aina harrastanut kaksoisia, aina siitä pitäen kun hoidin rouva Hammondin erilaisia pareja, virkkoi Anna innostuneena. – Ovatko he sieviä?

– Sitä ei todellakaan voinut nähdä, niin kauhean likaisia he olivat. Davy istui ulkona leipomassa savileipiä, ja Dora meni hakemaan häntä sisään. Davy tyrkkäsi hänet päistikkaa suurimpaan leipään, ja kun Dora alkoi itkeä, paiskautui hän itse lokaan ja pyöri siinä edes takaisin näyttääkseen, ettei siinä ollut kerrassaan mitään itkettävää... Heidän äitinsä sanoi, että Dora oli pikkuinen kullanmuru, mutta että Davy oli vain täynnä ilkeyttä. Hän ei koskaan ole saanut rahtustakaan kasvatusta. Hänen isänsä kuoli hänen ollessaan aivan pieni, ja Mary on ollut sairas aina siitä pitäen.

– Niin, sellaisten lasten laita on ikävästi, jotka eivät koskaan ole saaneet kasvatusta, sanoi Anna pikkuvanhasti. – Muistaako Marilla, että minä en ollut saanut kerrassaan mitään, ennenkuin sinä otit minut hoiviisi? Heidän isänsä saa kyllä heistä yllin kyllin tekemistä. Millä tavoin rouva Keith on oikeastaan sukua Marillalle?

– Marykö? Ei niin hituistakaan. Hänen miehensä oli minulle sukua – me olimme, näetkös, serkuksia... Kas tuossa tulee rouva Lynde pihan poikki. Voin kylläkin arvata, että hän aikoi tänne tiedustelemaan Maryn vointia.

– Älä kerro hänelle herra Harrisonista ja lehmästä, pyysi Anna.

Marilla lupasi, mutta lupaus oli aivan tarpeeton, sillä rouva Lynde oli tuskin istuutunut, ennenkuin hän sanoi:

– Näin herra Harrisonin ajavan teidän lehmäänne pois kaurapellostaan tänään ajaessani kotiin Carmordysta. Hän oli kamalan kiukkuisen näköinen. Pitikö hän pahaa elämää täällä teillä?

Anna ja Marilla hymyilivät salavihkaa toisilleen. Harva asia Avonleassa pysyi rouva Lyndeltä salassa. Viimeksi tänä aamuna oli Anna sanonut:

– Vaikkapa keskiyöllä menisit huoneeseesi, lukitsisit oven, laskisit käärekaihtimen alas ja aivastaisit, kysyisi rouva Lynde seuraavana päivänä, miten nuhasi laita on.

– Hän lienee kylläkin elämiänyt, tunnusti Marilla.

– Minä en ollut kotona. Hän ilmaisi Annalle muutamia sisimpiä ajatuksiaan...

– Minun mielestäni hän on kauhean epämiellyttävä mies, sanoi Anna ja nytkäytti halveksivasti punaisenruskeata niskaansa.

– Se on totinen tosi, sanoi Rakel-rouva juhlallisesti.

– Tiesin kyllä, että täällä syntyisi selkkauksia ja sotkua, kun Robert Bell myi talonsa ventovieraalle Uudesta Brunswickista olevalle miehelle Kuinka meidän Avonlea-raukkamme käy – kaikkien noiden vierasten ihmisten jaloissa? Kohta ei enää tohdi mennä nukkumaan omaan vuoteeseensa.

– Mitä vierasta väkeä tänne sitten muuttaa? kysyi Marilla.

– Hyvänen aika, etkö sitä ole kuullut? Ensinnäkin tulee eräs Donnellin perhe. He ovat vuokranneet Peter Sloanen vanhan talon. Peterin täytyy ottaa tuo mies hoitamaan tuulimyllyä. He tulevat kaukaa idästä, ja kukaan ihminen ei tiedä heistä tuon taivaallista. Sitten muuttaa tuo parantumaton Cottonin perhe tänne Valkorannasta – mies on keuhkotautinen, mutta varastaa kuin korppi, kun vain jaksaa, ja vaimo on velto ja huolimaton

hutilus, joka ei kelpaa mihinkään. Hän pesee astioita istualtaan. Rouva Pye on ottanut luokseen miehensä orvon veljenpojan Anthony Pyen. Hän tulee sinun kouluusi, Anna, niin että varustaudu saamaan ikävyvyksiä! Ja sinä saat vielä toisenkin uuden oppilaan kaukaa. Paul Irving tulee Yhdysvalloista isoäitinsä luo asumaan. Muistatko hänen isäänsä, Marilla? Stephen Irvingiä, joka purki kihlauksensa Lavendel Lewisin kanssa Graftonissa?

– En luule hänen purkaneen. He riitaantuivat... Ei ole yhden syy, jos kaksi riitelee.

– No niin, naimisiin he eivät ainakaan menneet, ja tyttö on ollut omituinen aina siitä pitäen, sanotaan – hän asuu aivan yksinään tuossa pienessä kivitalossa, jota hän sanoo Kaikurannaksi. Stephen laputti Yhdysvaltoihin ja otti paikan setänsä liikkeessä ja meni naimisiin erään yankee-neitosen [Yankee on leikillinen nimitys, jota käytetään Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen asukkaista] kanssa.

Hän ei ole ollut kotona sen koommin, vaikka hänen äitinsä on ollut siellä häntä tervehtimässä kerran tai pari. Vaimo kuoli kaksi vuotta sitten, ja nyt hän lähettää pojan kotiin äitinsä luo saamaan hieman säännöllistä opetusta. Poika on kymmenvuotias, ja herra tietää, mikä hänestä sukeutuu koulussa... Kyllä yankeet ovat semmoista joukkoa...

Kaikkia niitä ihmisiä, jotka onnettomuudekseen olivat syntyneet tai kasvaneet muualla kuin Prinssi Edvardin saarella, katseli rouva Lynde karsain ja epäluuloisin silmin. He voivat luonnollisesti olla kunniallisia ihmisiä, mutta oli parasta epäillä sitä. Ja erikoisen ennakkoluuloinen hän oli silloin kun yankeista oli kysymys.

Muuan työnantaja, jolla hänen miehensä kerran oli ollut työssä Bostonissa, oli petkuttanut tältä kymmenen dollaria, eivätkä enkelit, ruhtinaat tai vallat olisi voineet saada Rakel-rouvan päähän sitä, etteivät Yhdysvallat kokonaisuudessaan olleet siitä vastuussa.

– Avonlean koulu ei kärsi vahinkoa siitä, että se saa pari oppilasta etäisiltä seuduilta, vastasi Marilla, ja jos tämä poika hitustakaan tulee isäänsä, niin ei hänen suhteensa ole mitään hätää. Steve Irving oli oikein kunnon poika, vaikka eräät hyvät ihmiset väittivät häntä ylpeäksi, ja rouva Irving saa olla iloinen saadessaan hänet taloonsa. Hän on ollutkin hyvin yksin miehensä kuoleman jälkeen.

– Niinpä niin, kai poika voi olla hyväkin, mutta joka tapauksessa hän tulee olemaan erilainen kuin Avonlean lapset, sanoi Rakel-rouva, ja niin oli asia ratkaistu.

Rakel-rouvan ennakkomieli jostain ihmisestä, paikasta tai asiasta järkkäyi harvoin. Hän vaihtoi nyt keskustelunaihetta.

– No, Anna kulta, mitä kuulinkaan? Tehän aiotte muodostaa yhdistyksen yhteiskunnan parantamiseksi.

– Me vain vähän puhelimme siitä viime keskusteluklubissa, jotkut muut tytöt ja pojat ja minä, sanoi Anna punastuen. – Arvelimme, että siitä voisi tulla oikein hauskaa – samaa mieltä olivat pastori ja rouva Allan. Sellaisia yhdistyksiä on perustettu useissa muissa kylissä.

– Jos ryhdytte sellaiseen, niin saatte kuin saattekin kylmää vettä niskaanne! Jätä tuo touhu, Anna, se on minun neuvoni. Ihmiset eivät pidä siitä, että heitä parannetaan.

– Oh, emmehän aiokaan parantaa ihmisiä. Työmme tarkoittaa itse Avonleata. Täällä on niin paljon sellaista, mikä voitaisiin tehdä miellyttävämmäksi. Jos voisimme taivuttaa herra

Lukijoiden sydämet valloittaneen Annan kasvutarina jatkuu.

16-vuotias Anna on ryhtynyt uusimpaan seikkailuunsa alkaessaan opettajaksi kotikaupungissaan Avonleassa.

Opettaminen osoittautuu kuitenkin haastavammaksi kuin Anna on odottanut, sillä hänen on selvitävä niin riehakkaista oppilaista kuin kyläläisten nuivista asenteistakin.

Koulun ulkopuolella Avonlea näyttäytyy yhtä lumoavana kuin ennenkin, vaikka Anna kamppaileekin aikuistumisen koettelemusten kanssa. Tulisieluinen Anna on joutua monenlaiseen kummallukseen, mutta selviää aina kiitos neuvokkuutensa ja rakkaiden ystäviensä Dianan ja Gilbertin.

Vihervaaran Anna -sarja on täydellinen sekoitus nostalgiaa, romantiikkaa ja ajatonta viisautta. Se kertoo kasvamisesta, uusiin haasteisiin tarttumisesta ja ystävyyydestä, joka kestää läpi elämän myrskyjen.

L. M. Montgomeryn (1874–1942) Vihervaaran Anna ja Runotyttö kirjat ovat kaikkien aikojen tunnetuimpia tyttökirjoja.

Kirjoista on tehty useita televisio ja elokuva-adaptaatioita, esimerkiksi Netflixin *Anna, a lopussa*. Montgomery ammensi kirjoihin inspiraatiota omasta lapsuudestaan kanadalaisella Prinssi Edwardin saarella.